

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **I. N. D. M.**, zastoupeného Mgr. Magdou Havlovou, advokátkou se sídlem v Brně, Nové sady 27, za účasti **Ministerstva vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 11. 2004, č. j. 56 Az 103/2004 - 19,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 11. 2004, č. j. 56 Az 103/2004 - 19, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 16. 8. 2004, č. j. OAM-507/LE-PA04-PA04-2004, byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení azylu dle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodná.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, ve které mimo jiné namítal, že správní orgán se vůbec nezabýval rozhodnutím o překážce vycestování, čímž porušil čl. 33 odst. 1 Ženevské úmluvy a čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech. Krajský soud v Brně žalobu stěžovatele zamítl, neboť správní orgán si opatřil dostatek podkladů pro své rozhodnutí, řádně zjistil skutečný stav věci a rozhodnutí dostatečně odůvodnil. V rozhodnutí dále zdůraznil, že správní orgán pochybil, když při rozhodování o žádosti stěžovatele dle ust. § 16 zákona o azylu současně posuzoval důvody udělení azylu podle ust. § 13 a § 14 zákona o azylu.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel zdůraznil, že přestože v jednom z posledních žalobních bodů poukázal na skutečnost, že neposouzením otázky, zda je možno

na jeho osobu vztáhnout ust. § 91 zákona o azylu, poškodil správní orgán jeho práva, krajský soud se k těmto jeho tvrzením nijak nevyjádřil. Dále se podrobně zabýval výkladem čl. 33 Ženevské úmluvy a čl. 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení ve vztahu k jeho případu. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení, přičemž současně požádal soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Správní orgán ve svém vyjádření popřel oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozhodnutí soudu, bylo vydáno v souladu s právními předpisy, přičemž stěžovatel neuvedl v průběhu správního řízení žádné azylově relevantní skutečnosti. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2003, sp. zn. 2 Azs 35/2003. Navrhl zamítnutí jak kasační stížnosti, tak i návrhu na přiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatel svou kasační stížnost opřel o prakticky totožné důvody, pro které se již v žalobě domníval, že rozhodnutí správního orgánu je nezákonné. Současně též zdůraznil, že se krajský soud důvody, proč správní orgán neaplikoval na jeho případ ust. § 91 zákona o azylu, vůbec nevypořádal. Nejvyšší správní soud poté, co porovnal obsah žaloby s obsahem odůvodnění rozhodnutí krajského soudu, konstatuje, že stěžovatelův poukaz na nedostatečně odůvodněné rozhodnutí je důvodný. Z rozhodnutí krajského soudu totiž jednoznačně vyplývá, že tento se s touto žalobní námitkou zcela opomněl vypořádat. Tento způsob rozhodnutí ve věci však odporuje základním zásadám, na kterých je vystaven soudní přezkum rozhodnutí ve správním soudnictví. Vzhledem k okolnosti, že pro věc samu je zásadní deklarace právního posouzení dané věci, tedy vypořádání se se žalobními námitkami stěžovatele v kontextu napadeného rozhodnutí správního orgánu, nemohlo rozhodnutí Krajského soudu v Brně při úplné absenci odůvodnění ve vztahu k prakticky klíčové námitce stěžovatele obstát.

Nad rámec výše uvedeného je ještě nutné zdůraznit, že Krajský soud v Brně v odůvodnění svého rozhodnutí rovněž pochybil, jestliže správnímu orgánu vytkl, že současně s rozhodnutím ve věci postupem dle ust. § 16 zákona o azylu rozhodoval rovněž dle ust. § 13 a § 14 zákona o azylu, když z rozhodnutí správního orgánu jednoznačně vyplývá, že obsahuje jediný výrok, a to o zamítnutí žádosti dle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Rozhodnutí správního orgánu tak vadu vytknutou mu krajským soudem neobsahuje.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozhodnutí Krajského soudu v Brně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí, proto je kasační stížnost stěžovatele s ohledem na dikci ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. důvodná. Nejvyšší správní soud tedy postupoval v souladu s ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. tak, že napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační

stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání. V novém řízení se Krajský soud v Brně řádně vypořádá se všemi žalobními body, které stěžovatel uvedl ve své žalobě.

Stěžovatel podal návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že pro takové rozhodnutí odpadl vydáním meritorního rozhodnutí důvod.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Brně v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. dubna 2006

JUDr. Radan Malík
předseda senátu